

Zeg het maar...

Tycho Gielen uit Gulpen is twaalf, zit in de brugklas van het Sophianum en speelt klarinet. En tussen de bedrijven door is hij ook nog mantelzorger voor zijn moeder Ulrike.

Tycho Gielen. FOTO DE LIMBURGER

DOOR RENÉ WILLEMS

Wat doe je thuis het liefste?

„Ik doe boodschappen, ik stofzuig en ik haal voor mijn moeder spullen uit de kelder. Maar koken vind ik het leukste. Dat kan ik ook redelijk goed.”

En zeg eens eerlijk: aan welk klusje heb je een verschrikkelijke hekel?

„Onkruid uitdoen in de tuin. Zeker als daar een regenworm onder zit, of pissebedden, of zo'n slijmerige slak. Maar ja, ook dat moet af en toe gebeuren. En mijn moeder kan dat niet.”

Waarom niet?

Moeder Ulrike: „Ik heb het Ehlers-danlossyndroom, een aandoening aan het bindweefsel waardoor mijn gewrichten los zitten. Vroeger hielp mijn man Roger mij, maar die is overleden toen Tycho nog een peuter was. Sindsdien ben ik in feite op hem aangewezen. Toen hij acht was, ging hij al in zijn eentje naar de winkel. Met de pinpas!”

Vind je het niet vervelend dat je moeder zo vaak een beroep op je moet doen?

„Nee, hoor. Als ik zie dat ze pijn heeft of heel erg moe is, ben ik blij dat ik haar kan helpen.”

Moeder Ulrike: „Ik heb daar veel meer moeite mee dan Tycho. Want het hoort zo niet; ouders moeten voor hun kinderen zorgen, niet andersom.”

„Maar als mama ziet dat ik druk bezig ben, bijvoorbeeld als ik huiswerk zit te maken, roept ze me ook niet. Dan wacht ze wel tot ik klaar ben.”

Moeder Ulrike: „Ik kan ook weinig terugdoen voor hem. Tycho leest graag, vooral pockets van Donald Duck. Maar we hebben het niet breed, die kan ik niet altijd voor hem kopen.”

Lachend: „Ach, dan kijk ik oma eens lief aan. Dat werkt, dan krijg ik die wel van haar...”

Tijdens de week van de jonge mantelzorger houdt het steunpunt Mantelzorg Zuid een middaglasergamen en rodelen in Valkenburg, speciaal voor jongeren uit Maastricht en het Heuvelland.